

ikke lidet til Gunst for denne Stopningsret, der i nogle Tilfælde — navnlig forsaavidt den indrømmes, hvor Modtageren ikke opfylder de for Overdragelsen stillede Vilkaar — vel endog kan siges at være i Harmoni med Princippet i den nævnte Lov, og i ethvert Fald gælder her det samme, som ovenfor er anført, at det næppe turde anses heldigt paa dette Punkt, som har stor praktisk Betydning i Handelsverdenen, at stille sig fra den almindelige Retsopfattelse. Idet man iøvrigt henviser til Indholdet af § 166, findes der her kun Anledning til at bemærke, at ligesom Stopningsretten naturligvis bortfalder, naar Modtageren opfylder Vilkaarene eller betaler — Konkursboet har selvfølgelig samme Ret, men maa betale kontant, idet Anerkendelse af Fordringen som Masjegæld, jfr. Konkursloven af 1872 § 31 Litra b., ikke er tilstrækkelig —, saaledes er det begrundet i Retsforholdets Natur, at Konnossements-Overdrageren, eller Sælgeren, maa tilbagebetale, hvad Modtageren, eller Køberen, har erlagt i Afdrag paa Købesummen eller iøvrigt udlagt i Anledning af Handelen, naar denne skal gaa tilbage. Har Modtageren for Købesummen accepteret Væksel, maa i saa Fald ogsaa denne tilbageleveres eller gøres uforbindende for ham. — Det kræver næppe heller nogen videre Begrundelse, at sidste Punktum i 1ste Stykke af § 166 bestemmer, at Stopningsretten ikke kan gøres gældende imod den, til hvem Konnossementet maatte være bleven overdraget af Køberen, medmindre han ved Erhvervelsen ikke har været i God Tro eller har handlet med grov Naagtsomhed, eller selve Konnossementet indeholder Forbud imod dets Overdragelse. Den oprindelige Sælger eller Overdrager af Konnossementet bør ikke kunne lade Følgerne af sin mulige Uforsigtighed med at kreditere Køberen eller den første Erhverver af Konnossementet for Varerne gaa ud over Tredjemand, og det vilde i højeste Maade lamme det hele Konnossements-Institut, hvis Afslæderen, og konsekvent enhver senere Konnossements-Overdrager, skulde kunne forhindre Varernes Udlevering, fordi den første Køber eller Erhverver gif fallit m. v., maatte lang Tid efter at Konnossementet igennem en Række Overdragelser var kommen i en andens Besiddelse, der muligvis end ikke kendte noget til den første Køber.

Det er oftere ovenfor berørt, at der i flere Henseender gælder særegne Regler, naar de forskellige Eksemplarer af et Konnossement betegnes med Numere. Det er Forretningslivets Tarv, der har ført til, at det er blevet Sædvane, at Konnossementet udstedes i flere Eksemplarer, hvorved der vindes

forskellige Fordele i Henseende til sikker, hurtig og let Disposition over Varerne, men dette giver paa den anden Side Anledning til adskillige Ulemper. Thændehaberens af et enkelt Eksemplar kan saaledes ikke faa Varerne udleverede udenfor Bestemmelsesstedet, men han maa staa alle Eksemplarerne til Stede, jfr. § 141, og paa Bestemmelsesstedet kan der møde flere Thændehaberere af Konnossements-Eksemplarer, hvilket baade kan medføre Ulejlighed for Skipperen og Forhaling af Retsnydhelse for den Berettigede, jfr. § 140. Da det ikke kan ses paa et Eksemplar af et Konnossement, om ikke et andet Eksemplar allerede maatte være overdraget til en anden, vil Erhververen overhovedet kun have den Garanti for, at han virkelig bliver Ejer af Varerne, som kan søges i Tilliden til Overdrageren og efter Omstændighederne dennes Formand samt i disses eventuelle Ansvar. Disse Betragtninger have ført til, at der under Forhandlingerne om Lovforslaget er fremsat Forslag om et nyt System, hvorefter de enkelte Eksemplarer af Konnossementet skulde nummereres, med den Virkning, at i Konkursentilsælde Nr. 1 blev at foretrække fremfor Nr. 2, dette for Nr. 3 osv. Herved vilde formentlig vindes, ikke blot at det blev lettere at afgøre, hvem af Indehaverne af de forskellige Eksemplarer der var den bedst berettigede, medens en Undersøgelse af, hvornaar de enkelte Eksemplarer ere overtagne, afsendte m. v., skundom kan være forbunden med Vanskeligheder, men ogsaa at Skipperen ikke blev stædt i den i § 140 omhandlede Situation, hvor det maa anses uvisst, hvem der er den Berettigede, og at Varerne kunde udleveres ogsaa udenfor Bestemmelsesstedet, naar blot det med Nr. 1 betegnede Eksemplar var til Stede. Men fornemmelig vilde Erhververen af dette kunne være vis paa, at ingen ved tidligere Overdragelse har faaet bedre Ret, og sikker paa ogsaa at faa Varerne, naar han passer paa at melde sig paa Bestemmelsesstedet lige saa tidlig som nogen anden. Som Følge heraf vilde der ogsaa lettere kunne rejses Vaan paa et saadant Konnossement. Den i § 166 omhandlede Stopningsret vilde endelig kunne udøves paa den bekvemteste Maade, naar Afslæderen kunde sende et som Nr. 1 betegnet Eksemplar til en Agent paa Bestemmelsesstedet, medens der til Køberen af Ladningen sendtes et andet som Nr. 2 mærket Eksemplar, med Bemærkning om, at Nr. 1 kunde indløses hos Agenten imod den betingede Betaling. — Trods dette har man dog ikke kunnet anse det for rigtigt, i Stedet for den almindelige, over hele Verden brugelige, Kon-